

Wczesne Cesarstwo Rzymskie (I–III w. n.e.) jest epoką przejściową, w której „stare” tradycje grecko-rzymskie współistnieją z „nowym” fermentem religijnym. Jest to okres napięcia między przeciwstawnymi trendami: z jednej strony to czas nostalgii za przeszłością, a z drugiej okres powstawania innowacyjnych idei religijnych, prowadzących do narodzin nowych tożsamości. Ta różnorodność znajduje odbicie w pisanej po grecku i łacinie literaturze dialogowej, obejmującej oprócz tekstów klasycyzujących autorów także pisma hermetyczne, chrześcijańskie czy tzw. „gnostyckie”. Powszechne stosowanie formy dialogu dowodzi jej użyteczności dla autorów pochodzących z różnych środowisk i mających odmienne cele, którzy mimo różnic korzystają ze wspólnej tradycji literackiej.

Mimo rosnącego zainteresowania formą dialogu w literaturze starożytnej nasze zrozumienie tego zróżnicowanego krajobrazu literatury dialogowej okresu wczesnego cesarstwa pozostaje ograniczone. Od końca XIX wieku nie przeprowadzono kompleksowego badania użycia dialogu we wczesnym cesarstwie. Niniejszy projekt ma na celu wypełnienie tej luki przez całościowe zbadanie zastosowań i funkcji greckiej i łacińskiej literatury dialogowej w tym okresie.